

Đồng niên huynh đệ

ISSN: 2734-9195

14:50 02/12/2025

Con thấy mình và chú Tuệ Đạo cũng mang trong lòng khát khao ấy, mong muốn được sống trong ngôi nhà chung của Đức Thế Tôn. Hai huynh đệ mang hai hành trình khác biệt, nhưng cùng chung một chí lớn: Đi trên đường Đạo.

Chí nguyện của chú Tuệ Đạo (trước là Khánh Đạo) bắt đầu từ rất sớm. Chú xuất gia từ khi mới chập chững vào lớp một tại Tu viện Khánh An. Lúc ấy, động lực xuất gia của chú rất ngây thơ, đơn thuần chỉ là vì thương Sư phụ quá, muốn xuất gia là chỉ để được ở Tu viện, ở bên Sư phụ. Mặc dù nhà không xa, ba mẹ chú vẫn thường xuyên lui tới thăm nom, đưa đón mỗi ngày. Chính sự gần gũi này đã khiến chú thiếu đi sự tinh tấn cần thiết. Thầy Viện chủ đã đưa ra quyết định đầy thử thách: gửi chú đến thiền viện Thường Chiếu để chú có được môi trường tốt rèn đức luyện tâm. Đây là một bước ngoặt lớn, một sự thử thách đối với cả chú và gia đình, nhưng lại là nền tảng vững chắc để chú bắt đầu một hành trình tu tập nghiêm túc, xa rời sự ỷ lại.

Thường Chiếu, nơi có hàng trăm chú tiểu đồng trang lứa, đã giúp chú nhanh chóng thích nghi và phát triển. Chú không chỉ học tập phổ thông mà còn siêng

năng trong mọi công việc công quả: tụng kinh, học luật, quét lá, gọt rau củ, dọn vệ sinh. Đặc biệt, chú thích thú với việc lau dọn thất Sư ông Tông trưởng mỗi ngày.

Sự trưởng thành của chú thể hiện qua tâm thái tự lập, không còn trông ngóng gia đình đến thăm, khiến ba mẹ chú từ chỗ lo lắng dần chuyển sang an tâm tuyệt đối. Chú đã lớn lên theo tiếng chuông chùa và hơi thở chính niệm, từng bước vun bồi trí tuệ và đức hạnh, thoát khỏi tình chấp thế gian.

Khác xa chú Tuệ Đạo, con từ tấm bé đã thích đi chùa với ông nội và mẹ. Con mày mò kinh sách đọc tụng, dán đầy khắp nhà hình đức Phật, thích nghe mùi nhang trầm, khao khát khoác lên mình chiếc y vàng. Năm 2023, lên lớp 9, con đã xin bố mẹ cho phép xuất gia với Thầy tại Tu Viện Khánh An - Sài Gòn.

Ngày trước ở cao nguyên đất đỏ, nhà con sát chùa quê chỉ mấy cây số, nên bố mẹ dễ thăm đón. Sau này, thấy việc gần nhà cũng là một chương ngại trên đường tu, nên con càng thêm quyết tâm xin đi nơi xa để tu học.

Tình cờ, mùa **đại dịch Covid-19** năm 2021, Tu Viện tổ chức buổi tụng kinh tối hằng ngày cho Phật tử trên Zoom, và con cũng xin tham gia. Dù còn nhỏ, chưa hiểu gì về thiền định, thiền tuệ hay hơi thở như Thầy dạy, nhưng đơn giản đó là thói quen thích tụng kinh của con, và vì dịch bệnh nên không thể đến chùa tại quê nhà.

Năm 2023, thuận theo tâm nguyện của con, bố và mẹ đều hoan hỷ, cùng bắt xe vượt gần 500 km đến Tu viện để xin Thầy cho con được đi tu.

Vào cổng Tu viện, chúng con gặp sư chú Tuệ Ngộ và sư chú Tuệ Huy đang chấp tác, treo bảng khóa tu. Bố con thưa: *"Thưa hai Thầy, gia đình con xin được gặp Thầy Viện chủ để thưa chuyện cho cháu xuất gia đi tu..."*.

"Ủa, nhỏ vậy mà đã đi tu rồi hả?" – sư chú Tuệ Huy cười hỏi.

Con nôn nóng soạn sẵn áo tràng trong cặp táp, nhưng vì ngại nên không dám lấy ra mặc vội. Theo sau hai sư chú, bước từng bước trên lối đi trải sỏi, hai bên có hàng tùng, bên trên là giàn hoa sứ quân tử. Con thầm nghĩ: *"Trời, sao mà cảnh trí đẹp dữ vậy, mát mẻ quá, thanh tịnh quá!"*.

Đến Thất Vô Sự, từ hướng cầu thang, với dáng vẻ uy nghi, bộ đồ nâu giản dị, gương mặt hiền hoà, thầy bước xuống mời bố mẹ và con ngồi ở chiếc bàn đá nơi trước thất. Từ bên trong, một chú tiểu mang nước ra mời. Hóa ra, đó là chú Khánh Đạo, trạc tuổi con. Chú là con của bác Hội, bạn của bố con. Lúc còn ở quê nhà, bố hay nhắc về tiểu Khánh Đạo cho con nghe.

Ngồi xuống bố con thưa: Bạch Thầy, con có đứa con. Cháu có chí nguyện xuất gia. Nay con đưa cháu vào để được nương thầy. Mong thầy nhận cháu làm đệ tử.

Nhìn sang con, Thầy cười nhẹ nói: *Đi tu, ăn chay xót ruột, cạo đầu rát da mà con cũng chịu à?*

- Dạ, con chịu được.

Thế trước giờ thuộc kinh kệ gì đọc Thầy nghe xem.

Thưa thầy: *Như thị ngã văn nhứt thời Phật tại Xá vệ quốc, Kỳ thọ Cấp Cô Độc Viên...*

Tốt rồi, Thầy ngày xưa cũng học, cũng đọc kinh như con.

Nói xong, Thầy đọc lại bài công phu tối bằng âm Hán, khiến con sững sờ với lời nói và âm điệu cất lên. Đúng là Thầy rồi - người đã giảng bài "Bến Yêu Thương"

năm 2008 khiến con khóc ròng ngày Vu Lan đây mà. Sau thời nói chuyện, Thầy cũng hứa khả, cho phép con được xuất gia, và dặn bố mẹ về lo giấy tờ chuyển trường.

Con vào Tu Viện ngày 27/05/2023, thời điểm tổ chức khóa tu Sống Tỉnh Thức lần thứ 70, mấy ngày sau đó là Phật Đản. Con quen dần với các chú tập sự xuất gia cùng thời như chú Đồng, chú Thắng, chú Cẩm (nay là sư chú Tuệ Đăng, Tuệ Nghiêm, Tuệ Xả).

Một sáng sớm, khi giờ thiền tọa vừa mãn, chúng con lên Thất, thấy chú Khánh Đạo cũng ở đây. Trên bàn bánh trái bày biện, con tưởng là sinh nhật chú, định bụng sẽ có lời chúc mừng chú. Nhưng đây không phải là sinh nhật mà là tiệc nhẹ chia tay. Khi mọi người đã ngồi trang nghiêm, chú Khánh Đạo thưa: "Hôm nay con xin mời sư phụ và quý thầy cùng con ăn sáng, trước khi con xuống thiền viện Thường Chiếu - Đồng Nai để nhập chúng, tu tập...".

Nghe xong, cổ con hơi nghẹn lại, nghĩ: sao mình mới vào, có ông bạn cùng lứa tu để đỡ tủi, vậy mà giờ ổng đi rồi sao!

Trưa hôm đó anh em gặp nhau ngoài vườn Trăng Non.

- *Chú Khải, đi chơi lần cuối không ạ.* - Con hỏi.

- *Ok, đi thì đi, chèo xuống hái sen nhé!* - Chú bảo.

Thế là hai con cùng bước xuống bè chèo quanh hồ Chuyển Hoá, ngắm mây trời, hái sen. Khoảnh khắc ấy, tình tương thân giữa con và chú hiện lên.

Chú Khánh Đạo đi rồi, con tập trung vào học phổ thông. Thỉnh thoảng chú về thăm Khánh An. Mỗi lần vậy là chúng con gặp nhau. Có lần gặp chú, nhớ lại buổi đầu, gặp chú đáng người nhỏ tẻo vậy mà bây giờ tướng tá dĩnh dĩnh. Tháng rồi, huynh đệ cùng nhau về Gia Lai thọ giới sa di. Ngày đăng đàn thọ giới, Thầy Trung Kính, quản giới tử gọi con và chú Tuệ Đạo cùng lên Tổ đường tác pháp thỉnh Thập sư. Nhìn ông bạn mình cao lớn, uy nghi khoác tấm y vàng, thật sự không có khoảnh khắc nào rung động hơn, con xúc động vô cùng. Chú đã trải qua chín năm tu tập bên biển, ở tuổi 15, chính thức thọ giới sa di, hoàn thành chí nguyện sâu sắc ngay tại quê hương của ba, thể hiện sự biết ơn cội nguồn. Chú còn được tuyên dương vì thành tích thuộc bốn quyển luật. Giây phút nhìn thấy chú oai nghi và đĩnh đạc, con hiểu rằng chú đã thực sự trưởng thành trên con đường **Giới - Định - Tuệ**.

Hoa chủng tuy nhân địa

Tòng địa chủng hoa sinh

Nhược vô nhân hạ chủng

Hoa địa tận vô sinh.

(Tam tổ Tăng Xán)

Hạt hoa tuy nương nhờ đất,

Từ đất (nhờ gieo) hạt hoa mới nảy sinh.

Nếu không có người gieo hạt,

Thì đất hoa (Phật tính) rốt cuộc cũng không nảy nở.

Lời dạy sâu sắc của Tam Tổ Tăng Xán trong Cảnh Đức Truyền Đăng Lục đã nhắc nhở chúng con về tầm quan trọng của việc gieo trồng và chăm sóc hạt giống bồ đề. Phật tánh tuy sẵn có nơi mỗi chúng sinh, nhưng nếu không nỗ lực gieo trồng và nuôi dưỡng bằng chí nguyện tu hành, thì hoa giải thoát cũng sẽ không thể nảy nở.

Từ xa xưa, chư Tổ sư đã ngộ Đạo từ tuổi nhỏ. Ngày nay, con thấy mình và chú Tuệ Đạo cũng mang trong lòng khát khao ấy, mong muốn được sống trong ngôi nhà chung của Đức Thế Tôn. Hai huynh đệ mang hai hành trình khác biệt, nhưng cùng chung một chí lớn: Đi trên đường Đạo.

Tác giả: **Tuệ An**

Nguồn: <https://www.facebook.com/share/p/17iyCUtniW/?mibextid=wwXlfr>